

Japonské slovo wagei (~!55:t) označuje umění mluveného slova. Umění, ve kterém účinkující obratným vyjadřováním a technikou mluvy baví posluchače. Mezi tato japonská umění mluveného slova se řadí vedle vypravěčského žánru rakugo i rókjoku U!ll:B=B, příběhy vyprávěné zpěvem) nebo vyprávění kódan (~!U~). Rakugo se od ostatních umění mluveného slova liší především tím, že jeho příběhy jsou vyprávěny převážně formou dialogu. Vypravěč tak zaujímá úlohu herce mnoha rolí. V doslovném překladu termín rakugo (~~!) znamená "padající slova". Příběhy rakugo mají spád, slova, ze kterých jsou poskládány, jakoby padala jedno po druhém. Tento druh umění možná nedosahuje takového věhlasu jako třeba divadlo nó nebo kabuki, avšak své místo v japonském kulturním světě zcela jistě zaujímá. Tradičním místem, kde posluchači mohou rakugo slyšet, jsou malá divadla jase. Ozawa Šóiči ve své knize Jase no sekai (Svět divadel jase) vzpomíná: "V padesátých letech 20. století byla tato divadla a představení, která se v nich odehrávala považována za něco podřadného. V té době by nikoho ani nenapadlo, že by se vypravěč rakuga mohl stát ‚žijícím národním pokladem‘." Tohoto ocenění se v roce 1995 dostalo vypravěči Janagija Kosanovi V. Deset let poté se příběhy klasického rakuga dostávají v zábavné formě, lehce srozumitelné mladému publiku na televizní obrazovky. V zápětí se hovoří o velkém rozmachu popularity rakuga. Proti tomu však stojí hlasy samotných vypravěčů, kteří tento trend až tak pozitivně nevidí. Co všechno se pod pojmem "rakugo" skrývá, jakým vývojem tento vypravěčský žánr prošel a jak je to s oblíbeností rakuga v dnešním Japonsku se ve své práci pokusím vysledovat. S rakugem jsem přicházela do styku především v průběhu svých studijních pobytů v Japonsku. Od října 2005 do května 2006 jsem pak měla možnost účastnit se kurzu rakugo pořádaného kulturním centrem Morišita v Tokiu.